

הגדול שהיה נכנס לבית קודש הקודשים צמצם וסגר עיניו כדי לא להסתכל במה שאינו צריך, וְהָיָה שָׁמַע קוֹל גְּדֵפֵי כְרוּבִיָּא מְזַמְרֵי וּמְשַׁבְּחֵי וְהָיָה

אור הרשב"י

והיה רואה הענפים, והיה רואה כיסוי הענפים כמה הם מכסים השורש, והיה רואה פרי הענפים אבל לא היה אוכל ולא היה יודע איזה פרי מתוק ואיזה מר, והיה משיג שלוש מאורות אלו בהרכבתם אלו עם אלו כמש"ל. ובצאתו בשלום מן הקודש, היה מוסר חכמתו לבנו אם ראוי להיות כה"ג או לכהן אחר, שכאשר יכנס לקה"ק, שיהיה בקי בדיעת המאורות, ושלא יכשל בו וכל ישראל עמו. בקודש הקדשים היה חקוק השם באותיותיו ובניקודו בשער הארון. וכאשר היה רואה הכהן ששער הארון היה מלא זוהר לבן, היה שמח מאד. ואם היה אדום, אין זה סימן טוב לישראל ולכהן. והיה מרבה בתפילות ותחנונים, והיתה קו נקשרת במעיל הכ"ג ממשי, והיה מנענע אותה, והיה רומז שיצעקו להקב"ה וישובו בתשובה, והיו הכהנים צועקים בנפש מרה ומבקשים רחמים, ומיד היה נהפך ללבן, והכ"ג מנענע בפעמונים והיתה שמחה גדולה. (וברור שאין הכונה לפעמוני המעיל כיון שהיה נכנס בבגדי לבן, אלא מבואר בזוהר שהיתה שלשלת קשורה אליו, שבוה מתקיים "ונשמע קולו בבואו אל הקודש", ועוד ת"י מובא לזה בראשונים, שבמחתה של יוה"כ היה לה בראשיה טבעת קבועה בה וזה משמיע רעש כמו פעמון, ודו"ק).

שהגיע עת רצון, והיה אז הכהן בברכתו זוכר את השם ככתבו עם ניקודו, והיה מכוין בו בנחת ובהשקט, והיו רועשים סעיפי ההיכל. והיה ההיכל מתמלא זוהר עליון, והכהן בתוך הזוהר פותח ואומר: יהי רצון מלפניך שתהא שנה זו שנת ברכה והצלחה וכו', והיה הכה"ג מתחנן לפני אדונו. ובזכרו את השם, היה מעלה את היו"ד למעלה והיה מתפשט אותה בנבירה ובקול רינה וכן בכל האותיות. ומה היה נכבד כה"ג בצאתו בשלום מן הקודש, כי זיו השכינה כדמיון עמרה בראשו של כה"ג עד הגיעו לביתו. וכראות העם את הזיו הנורא על ראשו של כה"ג, היו עומדים באימה ויראה, כורעים ומשתחווים ואומרים, "אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו". וכשהיה יוצא הכה"ג, לא היה יוצא אחוריו לארון פן יענש מיד, אלא היה יוצא אור מבית קה"ק מבין בדי הארון כדמיון ברק והיה מחבק לכהן, והיה מוציאו לפי שעה כדי שלא יחזיר אחוריו לארון ששם השכינה. ומי יכול לדבר החכמה שהיה משיג בעת ראותו השכינה, ובהשיגו השגה אין קץ, ואין דמיון לחכמה הגדולה שהיה משיג ששם היה רואה את השורשים שמהם נשתרגו כל המידות, הן סודות מוסדות עולם והבנינים הגדולים, והיה רואה הרכבת השורשים כיצד נרכבו בשורש אחד הוא שורש אילן החיים, והיה רואה עץ החיים,

הלימוד היומיומי

לע"נ שמואל בן יששכר שמואל זצ"ל

שומע את קול כנפי הכרובים מזמרים ומשבחים להקב"ה, **הָיָה יָדַע פְּהֵנָּא**,
דְּכֻלָּא הָיָה בְּחֻדְוָה וַיְפֹק בְּשָׁלֵם היה יודע הכה"ג שהכל הוא בשמחה,
 כי הכרובים היו מגלים לו סודות עליונים, והיה רואה שיש עת רצון, וכל זה בזכות מעשיהם
 הטובים של עם ישראל וחזרתם בתשובה, ויודע שיצא בשלום. **וְעַם כָּל דָּא**
בְּצִלּוֹתֵיהּ הָיָה יָדַע ואף על פי כן, בתפילתו היה יודע אם תהיה שנה טובה,
דְּמִלִּין נְפִקִין בְּחֻדְוֹתָא, וּמִתְקַבְּלִין, וּמִתְבְּרַכִּין (דף ק"ב ע"א)
בְּדָקָא יְאוּת כשדבריו ותפילתו היו יוצאים בשמחה ושגורין בפיו זה הסימן
 שתפילותיו מתקבלות לפני הקב"ה ומתברכים העולמות העליונים והתחתונים כראוי,
וּבְדִין חֻדְוֹתָא הִיא בְּעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי ואז השמחה היא בעליונים
 ובתחתונים.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאֵל לְרַבִּי את רבי **שְׁמַעוֹן אַבּוּי**, **אָמַר**
לֵיהּ, הֵיאֵ יוֹמָא אמר לו זה היום שהוא יום הכיפורים שהוא באימא,
אֲמַאי הוּא בְּהֵאֵי אַתָּר תְּלֵי מדוע בזה המקום תלוי ועומד, כלומר מדוע
 יוה"כ שהוא סוד הבינה העליונה, שעל ידה בא שפע רק למלכות בחמש התפילות, והמלכות
 היא העולה בהן בכל תפילה מדרגה אחת, ואילו ז"א, עומד למטה במקומו כמש"כ רבינו
 האר"י בשעה"כ דרוש יוה"כ, **וְלֹא בְּדִרְגָּא אַחֲרָא** ולא במדרגה אחרת, פי' למה
 לא ימשכו האורות מאבא עילאה לז"א וממנו למלכות, **דִּיאוּת הוּא לְמַהוּי**
בְּדִרְגָּא דְּמִלְכָּא שְׁאֵרֵי, יְתִיר מְכֻלָּא שהרי ראוי הוא להיות, שכל
 האורות הנמשכים ביום הזה, יהיו נמשכים במדרגה שהמלך ז"א שורה בה יותר מהכל,
 דהיינו שז"א יקבל האורות היום מאבא שנקרא אב הרחמים, וצריכים לעורר ביום הזה

הלימוד היומאי

לע"נ שמואל בן יששכר שמואל זצ"ל

רחמים מאבא. אָמַר לִיָּה אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעֶזֶר בְּרִי בְנִי,
הֲכִי הוּא וְדָאִי, וְיֵאוֹת שְׂאֵלָתָּה כִּךְ הוּא וְדָאִי שְׁבִיּוֹם הַכְּפוּרִים צְרִיךְ
לְהַמְשִׁיךְ אִוְרוֹת מֵאֵמָּא שְׁהִיא אִם הַבְּנִים לְמַלְכוּת וְטוֹב שְׂאֵלָתָּה.

ועתה נפרש לך הענין, תָּא חַזִּי, מְלָכָא קְדִישָׁא, שְׁבִיב הֵיכְלִיהָ
וּבֵיתֶיהָ בִּידָא דְּמִטְרוֹנִיתָא, וְשָׁבֵב לְבָנָוִי עִמָּהּ בָּא וְרָאָה
הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ מִשְׁאִיר אֶת הַיְכָלוֹ וּבֵיתוֹ, דְּהֵינּוּ הִנְהַגַּת הָעוֹלָם בְּיַדִּי הַמַּלְכָּה, שְׁהִיא סְפִירַת
הַמַּלְכוּת וְעֵזֵב אֶת בְּנָוִי עִמָּהּ, בְּגִין לְדַבְּרָא לֹזֵן, וְלֹאֲלַקְּאָה לֹזֵן,
וְלְמִשְׁרֵי בְּגִוּוּיָּהוּ כְּדִי לְהַנְהִיג אֹתָם בְּדֶרֶךְ הַיֶּשֶׁר וְלְהַלְקוֹת אֹתָם אִם יִסְטוּ מִן
הַדֶּרֶךְ וּלְשַׁכּוֹן בְּתוֹכָם. דְּאִי זְכָאן מִטְרוֹנִיתָא עָאֵלָת בְּחֶדְוֹתָא
בִּיקְרָא לְגַבִּי מְלָכָא שְׁאֵם הֵם זֹכִים וְהֵם מַעֲלִים מִן עִי מַעֲשִׂיהֶם הַטּוֹבִים
לְמַלְכוּת, אִזּוּ הַמַּלְכָּה נִכְנַסַת בְּשִׂמְחָה וּבִכְבוֹד אֶצֶל הַמֶּלֶךְ לְסוּד הַיְחֻד. וְאִי לָא זְכָאן,
הִיא וְאִינּוֹן, אֶתְהַדְּרוּ בְּגִלוֹתָא וְאִם לָא זְכוּ לְהַעֲלוֹת מִן אִזּוּ הִיא וְהֵם עִם
יִשְׂרָאֵל חוֹזְרִים לְגִלוֹת. וְהָא אֹקִימָנָא וְהָרִי בִּיאֲרֹנּוּ, כְּמָה דְּכִתְיִב כְּמוֹ
שְׁכַתוֹב, (מְשָׁלִי יט) מִשְׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם מִי שְׁשׁוּדָד וְגוֹזֵל אֶת אֲבִיו, גּוֹרֵם
לְהַבְרִיחַ וּלְגַרֵּשׁ אֶת הָאִם לְגִלוֹת. וְכִתְיִב וְכַתוּב, (יִשְׁעִיָּה נ) וּבְפִשְׁעֵיכֶם
שְׁלַחַה אֲמֹכֶם לְגִלוֹת. לְכֵן בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים, עִיקַר הַשְּׁפַע וְהָאוּר בָּא מֵאֵמָּא לְמַלְכוּת,
כִּי הִיא אִם הַבְּנִים, וְהִיא אַחְרָאִית עֲלֵינוּ, וְכֵל הַהִנְהַגָּה תְלוּיָהּ בָּהּ.

וְעַל דָּא אִית יוֹמָא חַד בְּשַׁתָּא, לְאַשְׁמַחָא בְּהוּ, וְלַעֲיִינָא
בְּהוּ וְעַל זֶה יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה שְׁהוּא יוֹם הַכִּיפּוּרִים לְהַשְׁגִּיחַ בְּהֵם בִּישְׂרָאֵל וְלַעֲיִין
בְּהֵם בְּמַעֲשִׂיהֶם וּבְדִינֵיהֶם, כִּי הוּא יוֹם הַחִיתוּם. וְכֵן אֶזְדַּמֵּן הָאִי יוֹמָא

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

לַעֲיֵן שְׁמוּאֵל בֶּן יִשְׁשֹׁבֶר שְׁמוּאֵלִי זְעִיל

ובשמגיע זה היום יוה"כ, **אִימָא עֲלָאָה** שהיא הבינה **דְּכָל חִירוֹ בִּידְהָא** שכל החירות בידיה, **אִזְדְּמֵן לְקַבְּלָהּ, לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל** מזדמנת ונמצאת לנגדה, מול השכינה להסתכל בהם בישראל לטהר אותם מעוונותם וליתן להם חתימה טובה. **וְיִשְׂרָאֵל אִזְדְּרוּזוּ בְּהַאי יוֹמָא, בְּכַמְּה פּוֹלְחָנִין, בְּכַמְּה צְלוֹתִין** וישראל מזדרזים ביום הזה בכמה עבודות ה', של הכנה לתפילה חמש תפילות דיוה"כ, **בְּכַמְּה עֲנוּיִין** שהם ה' עינויים דאכילה ושתיה רחיצה וסיכה, **בְּלָהוּ בְּזִכּוּתָא** וכולם מוכנים בזכויות ומעשים טובים וטהרת הלב. **כְּדִין אִזְדְּמֵן לְהוּ חִירוֹ, מֵאַתֵּר דְּכָל חִירוֹ** ואז נמצא להם חירות מאימא ממקום שכל החירות בה, כי אמא שהיא בינה היא עולם התשובה, ושם עם ישראל נעשים בני חורין מעוונותם, וכל זה הוא **בִּידְהָא דְּמִטְרוֹנִיתָא בְּנֵי מְלָכָא בְּנֵהָא, דְּאֵתְּפַקְדָּן בִּידְהָא** בידיה של המלכה, ומכיון שרואה עתה את בני המלך הקב"ה בני המלכות שמופקדים בידיה של השכינה, **בְּלָהוּ זְכָאִין, בְּלָהוּ בְּלָא חֲטָאִין, בְּלָא חוּבִין** שכולם צדיקים כולם ללא חטאים ללא עוונות, **כְּדִין** (ס"א וכד אִזְדְּמֵן הַאי יוֹמָא וְיִשְׂרָאֵל אִזְדְּמֵנוּ בְּהַאי יוֹמָא בְּכַמְּה פּוֹלְחָנִין בְּכַמְּה צְלוֹתִין בְּכַמְּה עֲנוּיִין בְּלָהוּ בְּזִכּוּתָא, כְּדִין אִימָא עֲלָאָה דְּכָל חִירוֹ בִּידְהָא אִזְדְּמֵנַת לְקַבְּלָהּ לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, וְחֲמָאֵת בְּנֵי מְלָכָא בְּנֵהָא (נ"א בְּרָהָא) דְּאֵתְּפַקְדוֹן בִּידְהָא דְּמִטְרוֹנִיתָא, כְּלָהוּ זְכָאִין בְּלָא חֲטָאִין בְּלָא חוּבִין, כְּדִין אִזְמִינַת לְהוּ חִירוֹ מֵאַתֵּר דְּכָל חִירוֹ, בִּידְהָא דְּמִטְרוֹנִיתָא. כְּדִין מִטְרוֹנִיתָא עֲאֵלֵת) **אִזְדְּוֹגַת** ואז מתיחדת **לְגַבֵּי מְלָכָא, בְּנֵהִירוֹ, בְּחֲדוּהָ, בְּשְׁלִימוֹ, בְּרַעוּתָא** אצל המלך בהארת פנים בשמחה בשלמות ברצון, **דְּהָא רַבִּיאת בְּנִין לְמְלָכָא עֲלָאָה** **כְּדִין יֵאָתָּה** שהרי גידלה בנים למלך העליון כראוי להיות.

הלימוד היומני

לע"נ שמואל בן יששכר שמואל זצ"ל